

EMILI GIMÉNEZ

>> Interior del pou de gel que es troba sota la plaça de l'Ajuntament de Puigcerdà.

joves d'entre 12 i 30 anys empadronats a qualsevol dels municipis de la comarca, pretén arrelar el jovent al territori i ajudar-lo en el seu desenvolupament econòmic. A més, aquest any amplia l'oferta amb establiments de l'Alta Cerdanya, i estarà disponible també per als joves d'aquest costat de comarca.

Aquest carnet facilita descomptes en serveis, comerços i equipaments municipals, la qual cosa és molt positiva ja que a Cerdanya els preus són alts, i són molts els joves que escullen comprar fora de la comarca.

Ara cal que bona part dels comerços, restaurants i altres establiments de la comarca s'adhereixin a aquesta campanya i que facin visible que participen en aquest projecte que pretén superar molts anys d'abandonament dels joves.

Pou de gel | La capital cerdana compartirà amb un nou equipament cultural. Malgrat que se'n coneixia l'existència des de fa molts anys, no ha estat fins ara que l'Ajuntament de Puigcerdà ha endegat l'estudi arqueològic i habilitació per a visites del pou de gel que es troba sota la plaça de l'Ajuntament. Un nou espai cultural que es recupera a la vila i que probablement a finals d'enguany serà visitable.

Els arqueòlegs n'han fixat la data d'origen l'any 1380, per bé que s'hi han

pogut determinar diferents etapes d'activitat. A l'inici, aquest espai fou concebut com una cisterna que es nodria de la pluja i del nivell freàtic i servia per abastir d'aigua els puigcerdanencs. Puigcerdà ja tenia una reserva d'aigua —l'estany—, però quedava als afores. Aquesta cisterna hauria servit en cas de setge ja que es trobava a l'interior de la muralla. A partir del segle XVII es destinà a l'emmagatzematge de gel.

Així doncs, bona part dels puigcerdanencs esperem impacients poder visitar aquest espai, que compta amb un túnel de 30 metres amb escales i una sala de 24 metres quadrats.

LA GARROTXA

joan sala

Formacions volcàniques úniques al país | El Molí Fondo, vora el Fluvià, a Sant Joan les Fonts, és un indret molt interessant des del punt de vista geològic. Les intervencions de millora de l'espai efectuades per l'Ajuntament han posat al descobert, entre d'altres, els anomenats blisters, petites butllofes produïdes per l'expansió del gas d'una colada de lava líquida que pres-

siona la lava mig consolidada que té al damunt fins a deformar-la. Tot i que darrerament s'han presentat com un descobriment, d'aquestes formacions ja en parlaven Josep Maria Mallarach i Miquel Riera en l'itinerari pel Molí Fondo proposat en el seu llibre *Els volcans olotins i el seu paisatge*, l'any 1981. Un indret molt recomanable per fer-hi una visita.

Un país de 135 paisatges | L'Observatori del Paisatge de Catalunya ha posat a la xarxa els set catàlegs del país amb 135 unitats de paisatges diferents. Alguns dels elements clau són el clima, el relleu, la vegetació, el patrimoni i l'activitat humana. Cada unitat de paisatge porta un document que n'explica els trets principals, en fa una anàlisi de les mancances i amenaces, i de les oportunitats. Es fa èmfasi en els valors que s'observen en cada lloc, i també es detalla el seu estat de conservació, tot plegat acompanyat d'un seguit de propostes de millora que s'ha redactat després d'anys de feina continuada. El mapa es pot descarregar en cinc formats diferents, i l'Observatori espera que sigui útil en diferents àmbits, tant per definir el plantejament urbanístic del territori com per fer tasques de promoció turística, o també com a eina en l'entorn acadèmic. D'aquesta eina, segons comenten, en disposen ben pocs països.

Patrimoni artístic | S'ha creat l'Associació Cultural d'Amics de Sant Esteve i del Santuari del Tura amb la finalitat de divulgar el ric patrimoni d'aquest dos temples olotins, relativament poc conegut. Es fan unes visites guiades per professionals, que han estat molt ben rebudes, i que ajuden a admirar les diverses peces d'art. També s'han dissenyat un seguit de cicles, que es faran en els propers anys, en què s'estudiaran els estils representats en els temples. El primer conjunt de quatre conferències ja s'ha fet en els darrers mesos, i s'hi han estudiat els retaules barrocs des de diferents òptiques. Juntaament a aquesta tasca divulgativa s'ha fet especial èmfasi en la conservació de tot el patrimoni. Hi ha, en aquest aspecte, moltes necessitats, alguna d'ur-

>> Façana de l'església de Sant Esteve.

gent. La pedra de la façana principal està en un estat molt preocupant de desintegració; alguns retaules i grans pintures sobre tela necessiten una restauració imminent. Hi ha molta roba litúrgica, alguna d'antiga i valuosa, que es fa malbé dins de les prestatgeries, a part d'un nombre considerable d'altres objectes. L'Associació és una entitat laica que es vol donar a conèixer per tal que les persones sensibilitzades per la problemàtica de la conservació i estima del patrimoni artístic puguin aportar recursos de formes diverses per aconseguir el fi assenyalat.

EL GIRONÈS

dani vivern

Una de romans | A Girona, tot fent obres per bastir un balneari al Barri Vell, s'han trobat restes de murs romans a tocar del riu Galligants. Sembla que es tracta d'una vil·la —ja documentada anteriorment— situada fora del recinte murallat. Que també ha donat nous senyals d'existència, per cert, en unes excavacions al carrer de la Força: s'han trobat nous panys de la muralla roma-

na i de la medieval. La ciutat no deixa d'oferir-nos sorpreses, i més en aquests temps de maror política, en què la nova alcaldesa ha d'encarar molts projectes i problemàtiques pendents.

Sembla que s'ha localitzat a Roma la tomba del cardenal Joan Margarit, nascut a Sant Gregori el 1422. Si es confirma l'autenticitat de la troballa, caldrà dedicar-hi l'atenció que mereix el cas, ja que Margarit es pot considerar un dels gironins més influents de la història: les seves obres senyalen el canvi estètic entre l'edat mitjana i el renaixement, i la seva trajectòria cardenalícia el va situar a un pas del tron de Pere.

Tocar allò que no sona | Sorprenent, per absurda i inhàbilment portada, ha estat la polèmica de les campanes de la Catedral, que a alguns els toquen allò que no sona, mentre que d'altres les defensen, amb força raó, amb el suport de la tradició —on s'ha vist un instrument que hagi de callar?— i de la constatació que hi ha sons bastant més insidiosos, i per definició, doncs, sorolls. Però resulta que els sorolls tenen butlla bonista, pel que sembla. Com les bicicletes per les voreres o contra direcció. Com deia Brecht, quins temps són aquests en què cal defensar les obvietats?

>> Per qui no toquen les campanes?

DANI VIVERN

Hem fet «salat»? | Mentrestant, la inestabilitat política continua fent de les seves al territori, ja prou inestable per la precarietat laboral, les desigualtats socials i la desídia i incapacitat de les Administracions per superar les seves pròpies inèrcies. Ara resulta que a Salt hi ha uns 200 habitatges ocupats. De 11.237 habitatges (dades Idescat 2011), 827 consten com a buits. Alguna cosa no rutila, és evident, i no és cosa d'agafar la dada «*cum grano salis*». Perquè Salt, governi qui hi governi, és un reflex en petit de la situació general europea: les reformes són urgents si no es vol precipitar un conflicte econòmic, social i ètnic. Fomentat per alguns, tolerat per d'altres i ignorat volgudament per una majoria conformista. Que consti, però, el problema no és específic de Salt —propiciat, això sí, per l'adopció / assumpció forçada del seu paper de ciutat-dormitori— sinó extrapolable a barris sencers de Girona i d'altres municipis. Ignorar-lo no el soluciona, sinó que li dóna impuls. I per al polític que encara no hagi entès el missatge: no és solament un conflicte de cultures i de bonisme mal paït, que ho és, sinó —molt més— la mala praxi econòmica. Com sempre, «és l'economia, estúpid».